

 Edebiyat Defteri

aleyna ırmak -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
16 Aralık 2020 arřamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

"bi sus kadın "

Hani erkekler çok konuşuyorsunuz derler,
Biz kadınlara ..

Yada çok dırdır ediyorsunuz ?

"Bİ SUS KADIN" "Bİ SUS" dedikleri an,

Ne kadar kızar ,öfkelenir beni hiç dinlemiyorsun serzenişinde bulunuruzya..

Bazen haklılar sanırım.

Tahammül sınırlarını zorluyoruz bazen..

Kadın olma'ma rağmen hemcinslerime sus diyesim olduğu anlar olmuyor değil.

Öyleki bazen tahammül sınırını aşan konuşmalara kulaklarımı tıkamak zorunda kalıyorum.

Mesela bu gün şahit olduğum bir izlenim de,

Akşam saatleri trafiğin en yoğun saatleridir hele halk otobüsünde iseniz başka bir şehire gitmiş kadar yol katedersiniz.

Ağır tempoyla ilerleyen otobüste ,cam kenarında insanları gözlemler, mağazaların İndirimlerine bakar yada yanınızda'kiyle anlamsız sohbet edersiniz..

Sıkıcı bir zaman diliminde ilerliyor olmanız size "seyretmenin" en doğal halini sunar..

Bakarsınız sadece çevrenize bazen görür bazense bakarda göremezsiniz ..

Ruh halinin getirisi neyse odur o an.

Benim'kide böyle zamanlardan birisiydi belki..

Gözüm sol taraftaki özel aracın içindeki hararetli konuşan kadına ilişti..

Açayip bir heyecan ve öfkeyle bir şeyler anlatıyordu.

Öyleki kendinden geçmiş kimseyi görmez halde ...!!

Sürekli el işaretleriyle konuşuyor ,konuşuyor ve konuşuyordu ...

Adam'sa zavallım öylece dinliyordu direksiyon başında ya çok iyimser birisiydi

yada gerçekten bir olay vardı ortada...

Allah yardımcısı olsun dedim kafamı çevirdim..

Yol ilerledi ve belki yarım saati aşkın bir süre sonra aynı araca rast geldi gözlerim İnanırmısınız bilmem ama..?

Hala kadın susmamış aynı tempoda konuşuyordu...

Bir an o adamın yerinde olmayı istemedim diyebilirim ..

Düşünsenize beyin ne halde.

Ben Yarım saat aralıklarla seyrettiğimi düşünürken,

o adam belkide çok daha fazlasına maruz kalarak dinlemede..

acaba dinliyormuydu gerçekten

(orasıda mechlul tabiki)

İlginçti bu kadar performansla nasıl bulunabilirki akıcı bir konuşma ..

Hemde tek kişilik bir dinleyiciye..

Şimdi bütün hemcinslerimin bana kızdığını öfkelenildiğini duyar gibiyim,

Sadece onları sağduyuya davet ediyorum diyebilirim..

Ya o hiç susmayan bir erkek olsa ve yol boyunca size konuşsa acaba ne hissederdiniz

Gerçekten can kulağıyla dinlermi ?

Yoksa müziğin sesini ben çok seviyorum bu şarkıyı der yükseltirmiydiniz ?

(burasıda mechlul tabiki).....

KIDEMLİYİZ HAYATTA

KIDEMLİYİZ HAYATTA

Kıdemli bir iç huzur taşıyoruz olmayacak günün son erdeminde
Kıdemliyiz ...

Hayata karşı onca ölen yitiklerimize rağmen hala gülebiliyoruz.
Ve hala aşk diye naralar atabiliyoruz..
Kusurları hoş görüp yanlışları örtüştürüyoruz
Mutlu olabiliyoruz mesela,
İçimizdeki kopan fırtınalar hiçe sayılıyor.....
Ya çok pişkiniz hayata yada çok acemi
Sır önünde olan yanlarımızı açığa alıyoruz
Yaralarımızı çok daha fazla bir unsurla sarıyoruz..
Bazen kahrediyor bazen üzülmüyoruz
Bazen düşüyor bazen sendeliyoruz
Ama her seferinde ayakta durabilmek için mücadele adı altında başkaldırıyoruz
Olgun yanlarımızı bir kalemde silip çocukça şeyler yapabiliyoruz

"Büyümemişiz oysa hep çocuğuz..
Her gördüğümüz boş salıncakta sallanabiliyoruz"

Başarmak isteyen yönlerimizi daha bir sıkıya alıyoruz
Ve başarıyoruz...
İstedikten sonra yapamayacağımız şeyler yok aslında
Ama nedense hiç istemiyoruz
Kavgada" ben "diyen susmak söz konusuysa eğer
"Kim "diyebilen taraflarımız yok demiyoruz...

Ben bilirimlerimiz ,ben dedimdi, diyebilen yanlarımızıda gözardı etmiyoruz..
Başına gelecekti biliyordum.
Ben sana demiştim.
Bak benim dediğim oldu.
Haklı çıkan "ben "olmalıydım her defasında.
Boşuna yaşamadık hayatı yaşayan bilir demedimmi sana.
Sen "beni "hiç dinlemesende yine sözüme geldin.
"Ben "demedimmi olur diye işte oldu.
Oğlum sana söyledim
Kızım dinlemedin cezayı çekeceksin
Evladım sakalım yokki sözüm tutulsun
Daha niceleri.....

Oysa anlayış çerçevesi içinde olsak..
Ben dedim yerine keşke olmasaydı oldu artık ,
Tecrube ettik ders oldu diye söylenilse...

Ve o kişide sizden sen demiştin..
Yönergesini uygulasa kimbilir nasıl olurdu..
Hem karşınızdaki kişi mutlu hem siz
Ben dedimleri değilde biz nasıl yapabilirizler olsa..?
Paylaşıcılık ve dayanışma olsa
Daha anlayışlı daha sağlam ve daha güçlü olabilme,
Kıdemliyiz anlayacağınız hayatta...

Küsebiliyor ve hiç barış imzalamayı düşünmüyoruz.
Katılmış bedenimizi yumuşatma yoluna gitmiyor.
Özümüzü yavaş yavaş yitiriyoruz...
Neyseki henüz geç değil yaşanmışlıklar,
Henüz hala birinin yarasına kabuk diğerine merhem olunabilir..

"Ve henüz biz insanız dediğimiz yönlerimiz konuşabilir" .....

KAÇ KIŞİYİZ ACABA

Kaç kişiyiz acaba ?

yalnızlığa dem vurmuş yıllara meydan okurcasına gülmeyi başaran.

Yokluk çaresizlik hissini yaşayıp,

Bir kardelen cesaretiyle baş kaldıran...

Sıcacık içten bakan gözlerde gülümsemeyi yakalayan...

Belkide hiç'iz belkide yok'uz kimbilir ?

O zaman hadi şimdi bir gülücük yolla yaşama...

Öyleki misilleme olsun diye ...

Kahkahalarla karşılık verip can acısıyla susmasını bilsin.

Sonrada bu suskunluğa bir yenisini ekleyip.

Yeniden hayat sana inat diyebilsin.....

Kaç kişiyiz,ki ?

Bitimsiz baharı beklerken kış ayazına mağdur olan,

Yada kaç kişiyiz ?

Geri gelmeyecek bir tutkuyu yıllarca bekleyen...

Özlemleri mendil içine saklayıp ara ara kokusunu duymak için açıp koklayan..

Yada kaç kişiyiz ?

gecenin vurgun yüzünü efkarın demine bırakıp.

Sabahın olmasını sigara üstüne sigara yakarak geçirmeyen..

Belkide bizleriz hayatı bu kadar zor yönlerini görüp asla geri dönüşüm paketi kullanmayan.

Kendi kendimizi psikolojik sorunlu hale getiren ,

Sorunların üstesinden kalkamaz hal almasını sebebiyet verip

Üzerinde keşkeler, Pişmanlıklarla yıpranmalar yaşatan.

Halbuki daha kısa çözümlerle yada daha az yıkılışlarla gülümsemeliyiz hayata...

Gülümsemeliyiz'ki,

Bütün bizi olumsuzluklara sürükleyen düşüncelerden uzak olalım.

Gülümsemeliyiz'ki,

Tüm çaresizlik duvarlarını engel olan kaleden surları aşalım

Gülümsemeliyiz'ki,

Bizden sonra gelen karanlık geleceğimize aydınlık olalım..

Kötü beklentiler içinde değil.

İyimserlikle pozitif düşünceyle yol alalım.....

ŞİMDİ BİR GÜLÜMSEME YOLLA HAYATA " ACIMASIZCA" ....

ALEYNA IRMAK

hayat acımasısın

YAŞAM İŞTE

Acımasız hayatın kurşununa rast geldi cümleler
Kan revan içinde kalsakta her geçen gün ..ölüyoruz....
Kim vurduya giden duygularımız
Çare bırakmayan umutlarımız ve bizi bizden eden yanlarımızla kayboluyoruz....
Dost dediklerimizden darbe üzerine darbe yiyoruz asilliğin kendi düzeni olan başkaldırışı Bedenimize işleyen bir gurur endamıyla önce sessiz sonrasında intikam çanlarıyla karşılıyorz...
Seviyoruz ama nedense hiç karşılık beklemiyoruz,belki sever
Sevmesede olsun bana varlığı yeter diye sözlerin arkasına sığınıyoruz....
Sonucunda yenik düşen biz oluyor üzülüyoruz değmeyen birisine...
Yaşam sevincini bırakıp gidenlere armağan etmekteyiz
Yitirdiğimiz duygu coşkusu bizi harcıyor "Oysa ne güzeldi geçmişteki biz"
Cıvıl cıvıl bir bahar sevicini hep içimizde var edip
Çocuklar kadar şen gönlümüzle seviç çıgıllıkları
Kahkahalarla geçen zamanı,bir o kadarda mutlu yanlarımız mevcuttu
Art niyetsiz çıkarsız düşüncelere sahip ,bizdik kimlik savaşına kaybımız olmadan önceleri
Yere batası hayat döngüsünde savruluyoruz herbirimiz
Ya çok seviyor aşk acıları içinde stem dolu sözler yazıyor
Yada dost kazıklarının batan yerlerinden iğneleri çıkartıyoruz
Ya bir yiğite ağlamanın yasını tutuyor
Yada gidip dönmeyenlere isyan ediyoruz
Hep bir umut içinde sürüyor yaşam tabutun içine konulunca bitecek
Ya severse ya özlerse ya geri dönerse
Her gece sabahladığımız düşüncelerimize bir yenisini kattığımız
Gözyaşlarımızın hesabını sormayı becerebiliyormuyuz acaba
Kamçılaman hayallerimizi alabiliyormuyuz geriye
Malesef...
Serzeniş dilimizde düşünce benliğimiz yitik
sıkışıyor kalp terk ediyor ruh bedenden
Gözler acizliğin verdiği kin ve nefretle gizli yoksulluğun terbiyesi belki
Dilimizdeki tek kelimeler
Kahrolası hayat acımasız hayat olmayası hayat
ve dizeler dökülüyor dilimizden

Hayat
Acımasısın
Vurdumduymazsın
İşeyaramazsın
Bu yüzden sevmiyorum seni
Çarpık düzenini
Ağlayan yüreklerinle
Kırılan kalplarinle
Yok olan düşlerinle
Acımasısın
Kaç bahar geçirdin
Dünlü yarınlara
Kaçınıcı kurşun atışın yalnızlıklara
Ağlayan gözlere kaç umut verdin
Kaç dönüşü olmayan yollara
Işık tuttun
Hayat vurdumduymazsın
Anlamsızsın
Koskoca bir yalansın
Yalanlarınla küçük hesaplarınla
Adı konmamış düzenbazlıklarınla
Kahpeliklerinle
Sıfırsın
Kısacası işeyaramazsın
Kimbilir belkide hayat

Seni yanlış anlarsam güzelsin
Anlamadığım zamansa
Hiçbirşeydin.....

aleyna ırmak

NEYİN PEŞİNDEYİZ

NEYİN PEŞİNDEYİZ ANLAMIŞ DEĞİLİM

Bazen düşünüyorumda
bu insanlar neyin peşinde hala anlamış değilim bir iç savaştır gidiyor
bu nedir yahu neyi paylaşamıyoruz,
Herkes insan herkesin kazancı ,serveti, geliri, gideri ,kendine ne istiyoruz başkalarından insanlık vasvımızı kaybetmek üzere olduğumuzun farkındamıyız acaba..?
Yardımlaşmanın yüce gönüllü olmanın oysa ne kadar çok bize dünya ve ahiret kazancı sağladığının farkında değiliz,
Hasetlik, kıskançlık neden hat safhada neden mutlu olmanın yolunu çıkarlarımızda arıyoruz hala anlam veremiyorum

..
Bunları yaparken eğer çok doğru kişiler varsa hayatımızda onları karalamaktadır geri kalır yanımız yok ya dış görünüşü engeldir,yada yaptıkları doğruysa kişilikliyse eğer karalama politikası hazırdir yaptığı ilk yanlış ön planda yerini alır,
Peki neden...?

Neden üzülüyoruz farkında değilmiyiz insanlık ölümüne kucak açıyor olmamızın duygularımızın, düşüncelerimizin öfke ve kinin bizi esir etmesine neden karşı koyamıyoruz,
Geleceğin tomurcuklarına iyi güzel bir ebeveyn olmak yerine neden nefreti savaşmayı yüklüyoruz
gelecek nesil bizim değilmidirki bunları düşünemiyormuyuz.

Yazık ettiğimiz hayatımızın farkına varmalıyız. bizler özümüz olmalıyız öz yaşamı sahiplenip çıkarlarımızı bir kenara koymalıyız.

Değilmidirki biz türküz özümüz içtenlikle sevmek, dostlukla kucaklaşmak, samimiyetlikle hataları görmemek ,paylaştıkça çoğalan bereket, sadece bizlere verilmiş bir meziyet bizi farklı yapan bu vasıfları nasıl bir kalemde silip tamamen kişiliğimizi kaybetme konumuna düştüğümüzün farkındamıyız.

Gözlerimizi bir kere daha açalım acaba bizler ne yapıyoruz
ve nelere kızıyor öfkeleniyoruz değer yargılarımızı nasıl kaybediyoruz.

Benliğimizin içinde iç savaşa dur diyelim hep daha çoğuna değil sadece aza kanaat etmesini bilelim
Bilelimki

"Bir gün çok şeyi olanın bir gün hiç bir şeyi kalmayabilir"

"Bilelimki hiçbir şeye sahip olmayanın bir gün çok şeylerin sahibi olabilir."

yine bir babaanne atasözü derki

"güzelliğine güvenme bir sivilce yeter"

"zenginliğine güvenme bir kıvılcım yeter"

Peki hal böyleyken hala neyin peşindeyiz, hepimiz rabbimize inancının ve onun yolunda giden kullar değilmiyiz ..

"Kaderimiz bize çelme takmasını öğretmeden önce biz kadere nasıl yol alacağını göstermenin şimdi zamanı "

Şimdi kenetlenme zamanı kendimiz için sevdiğimiz için çocuklarımız geleğimiz için.

Yolu sevgiden, hoşgörüden geçen herkese gelsin bu yazım yolumuz ışık olsun ama doğruluğun, dürüstlüğün, kardeşliğin, birliğin, beraberliğin ışığı dostluğun ışığı.....aleyha ırmak

EVET BAYIM

Kimbilir kaç gecenin sabahına ulaşmayı bekleyen gözlerle uykusuz kalmış
Belki yarına erişirim ümidiyle yol almaktayım
Sen bilemezsin nasıl bir sancıdırki içimdeki her geçen gün dahada büyüyen
Ve her defasında can acısıyla güçlenen hummalı bir bekleyişin koynunda
Zamana yenik gözlerin ikilem yaşadığı harflerle yazma güçlüğü çeken
Soğuk odamın buz tutmuş bedenimin titreyen parmak uçlarıyla
Bu garip diyeceğin satırlara imza atmaktayım
Biliyorum hiç önemi yok senin için ve hiç bir anlam ifade etmiyor
Sevgi sözcüklerim sadece güzelmiş diye nitelendireceğin
Sonrasında kendi yolunda ilerlediğin, umursamayı bırak ,ilgi bile duymayacağın,
Aslında benim zorumla bana aşkım diye seslendiğin, inanmayı çok istediğim
Seni seviyorum kelimesini söylediğin, içinden gelmeyen şarkıları dinlettirdiğin,
Bir öfke bir nefret beslediğin, benimle kedi fare oyunu oynadığın,
Yoksa çekip gitmeyi ne kadar çok istediğin ,belkide kendin bile ne istediğini bilmediğin,
Zoraki yaşantıyı kendine hedef gördüğün, bunun içine beni aldığın,
Düşünmeyi bir yana bırak aklına bile hiç gelmediğim, ben işte sana bu saatte delilik te olsa
Şu satırları yazmaktayım_____/sana

"Öyleki kalbimden dökülen inciler belkide bunlar "
"Benim olan satırlar senin olmayan duygular"

ALEyna IRMAK """"içimdeki sessizliğin sesine ithafen""""

ÖFKEYLE GİTMEK İSTEYİP KALMAK ZORUNDA OLMAK

Bazen insan kendini alabildiğince uzaklara göndermek hiç bir şeyden bilgisiz habersiz olmak ister ya insan ... Ne telefon ne bilgisayar,nede sosyal bağlantıları kurmayı gerektiren araç niteliğindeki eşyaları yanına almayı bırakın, görmek bile istemez,öyle sıkılmış ve hayattan bezmiştir ki, en sevdiklerini bile gözü görmez, hiç düşünmeden öldürmek gelir kendini içinden , geride bıraktıklarını düşünmekten acizdir, hükmeden öfkeli,bunalmış ,karişık beyni,sorumsuzca kızgınlığı olduğu hayata katletmek yakıp yıkmak amaçsızca dolaşmak ister.

Bazen dediğimiz anlarda, belkide ona sunulan hayatı güzel yaşamaktansa gözleri kör olmuşcasına keşmekeşe çevirir ,iyilik sınırlarını yok etmiştir., taşıdığı kötü ruh,bıkkındır hayattan, yaşamaktan, kendi canı yandığı kadar başkalarıda yansın ister,muaffakda olur belkide başarmıştır,gizliden oynadığı oyunu kazanmıştır iç savaşında ama ya sonrası ,yine mutsuzdur mutluluğu kolay kazanılmayacağı bir oyun olduğunun farkına vardığında anlarki GİTMEK en kolay çözümdür,

Yada herşey onun üzerine gelmiş herkes türlü oyunlarını ona sergilemiş,hangi kapıya baksa hep ihanet görmüş,kime iyi dediyse kötü çıkmış,kime mükemmel rolü verdiyse ,vurgunun en kötüsünü yemiştir,her zaman iyiler kazanır., düşüncesine sahip ruhu yavaş yavaş bu doğruluğu kaybetmeye başlamış, başını öne eğip omuzlarını yere düşürmüştür,hiç kimsenin gerçek olmadığını hep bir maskeyle dolaştığını anlamış ama çoktan yaşamının yarısına varmıştır,geri dönüşümü olmayan keşkelere sığdırdığı hayatı bir su gibi geçip gitmiş geriye gelmeyeceği kendisiyle kalan yalnızlığına boyun eğmiştir,işte tam bu sırada artık derki kendine gitme vakti kayboluş zamanı ,kaybolmak geriye dönmek isteği kendisiyle başbaşa kaldığında en güzel kurduğu cümledir

Bazen hani ıssız adaya gidip yanımıza götürüleceğimiz üç şey sorusu vardırıya.?

hani siz olsanız ne götürmeyi isterdiniz dedikleri olay....

Ben yani bana sorulsa 3 oğlum derdim sanırım ,tabi düşünmezdim belki onlarında hayata başlangıç aşamasında yaşayarak öğrenecek tecrubeleri var olmasını,

çünkü bizler asla anne babalarımızın kah zehir kah şerbet sunan övütlerini asla tutmadık onların sözlerini kaale almadık ki bencilce çocuklarımıza kabul ettirelim...

İşin özü gitme vakti geldi dediğimiz zamanda aslında kalmaya mecbur zamanı yaşıyoruz,

Neden denildiğindeyse bizi hiç bir zaman bırakmayan ailemizin sevdiklerimizin .,

bizlerinde bırakamayacağımız sevdiklerimizin varlığına inanmamız.,

Yaşamaya çalışacağız belkide gülücük maskelerimizle...

İç dünyada onca fırtına kopmasına rağmen istenilen yapılamıyor olması,

neden kendi yaşamımızı hala yaşamıyoruz sorusunda muallakta kalan düşünceler arasında

Düşünceleri biraz karmaşık hale alırsak ve düşünürsek .,

yönetilmek,yönetmek belkide bizim tek kavramımız her ne koşul şartta olursa olsun,

insan oğlunun geçmişten günümüze yaptığı en büyük özellik YÖNETİLMEK yada yönetmek

düşünün şimdi zorunlu hayatı yaşıyor olmak buna tekabül değilmi,gitmek istenilen yer olduğunda her zaman bir anlık da olsa geriye dönüş olmaz mı,yada geriye bakış..,

aleyna ırmak

BİZİ ESİR ALAN YÖNLERİMİZ VAZGEÇEMEDİKLERİMİZ "ALİŞKANLIKLARIMIZ "

Hayatta hayır sözcüğüne meyil vermeyen tek düşüncemiz,öylesine bir yerde işlemişki benliğimize vazgeçmekten kimi zaman korkar kimi zamansa olmazlarımız arasında yer alır hiçliğe,yokluğa kucak açarak yaşamak gözüyle görürüz,Çok güçlü görünsekte naif olan tarafımız,korkulu rüya tabiriyle olmayışlarında ne yaparız sorusunu kendimize sormaktan kaçtığımız yönlerimiz.
Güne başlamak !

Sabahın ilk ışıklarında uyuklu gözlerle uyandıığımızda bir fincan demli çay, yada acı bir iki yudum kahve alışkanlığımızın ilk sırasını alır ve asla içmeden kendimize gelemeyeceğimiz hissine kapılırız, sanki vücudumuzun temel gerekçesi beynimizi onunla çalışır hal alacağı düşüncesi yaşarız, ardından içilen ve asla vazgeçmeyi zararlı bile olsa düşünmediğimiz sigara gelir, biraz idrak etsek kendimize ne kadar kötülük yaptığımızın.

Ama alışmışızdır vazgeçilmezimizin temel düşüncesinde ilk sırasında yer alınmıştır.

Gün içerisinde duyduğumuz tranvayın sesi,otobüs kornası, minübüs kargaşası,insanların yüksek sesle konuşması,müzik dinlemesi seyyar satıcının avaz avaz ne istersen bir milyon bağıırışı, dükkan önündeki satış elemanının buyrun içerde bakın sözleri, marketteki kızın yardımcı olayım sorusu,sanki bunları duymaz isek boşluğa düşeriz bir nevi vazgeçilmezlerimiz arasında yer alan alışkanlığımız olan yegane elementler,öyle ki duymuyor görünsekte tüm bunları duyuyor ilgilenmiyor ama o sesi arıyoruz,satış elemanını görmez isek kimse yokmu ilgilenen diye çıkışta yapabiliyoruz.,

"Oysa ki sessizliğin sesinde huzuru yakalamak ne kadar güzeldir."

Telefonumuz mesela onsuz olmaz alışkanlığımız yanılıp evde unutsak ve kilometrelerce ileride aklımıza gelse dönüp alacak kadar önemlidir bizim için,bağımlısı olmuşuz adeta,ya biri ararsa ulaşamaz ise ne yaparız sonra,halbuki eskiden nasıl ulaşım vardı ki hem ulaşılmaz ne kaybedilir neyi kaçıırırız,kah alışkanlık kah merak telafuzu sanırım bu his.,

bilgisayar mesela: günümüz sosyal paylaşım siteleri bakmadan duramadığımız her an kim nerde nasıl diye gözlemeden yapamadığımız olmazsa olmaz konumunda

gözlerimizi bir dakika bile ayıramadığımız başka bir alışkanlığımız.,

Eskiden sokak köşeleri dedikodusu vardı şimdi ise sosyal paylaşım sitelerin dediodusu peki olmasaydı ne yapardık nasıl bir yaşantı sergilerdik hiç düşündük mü.?

Bunlar günümüzün gerekçesi olanlar ya peki duygularımıza hükmeden taraf ,beslediğimiz bazen korkuyla bazen sevgiyle yaklaştığımız köpeğimiz,minderinde mir mir uyuyan kedimiz, sabah akşam hiç susmadan konuşan kuşumuz yada sessiz sessiz akvaryumunda dolaşan balığımız ve faunusda çıkmak için çaba sarfeden kaplumbağamız,hayattaki yoksun yönümüzün yerini dolduran bize verdiği sevgi açlığını kapatan yönleriyle onlara bağlanmamız alışkanlığımız değil mi.?

Peki ya sevdiğimizimizin yokluğu,en yakınımızın artık olmayışını düşündüğümüzde uçurumun eşiğinde olmamız, ben onsuz nasıl yaşarım düşüncesiyle kahrolduğumuz anlardaki halimiz

kan revan olmuş kalbimizin acıması,parçalanmış bedeninin belki döneceğini düşündüğümüz

bazen ise asla dönmeyeceği hissini yaşamış olmamız, her baktığımız yerde onu aramamız her sesde onu duymamız, alışkanlığımızın en zayıf noktası değil mi,?

asla vazgeçemem diye söylediğimiz çoğu hissimizin bir anda farklı bir yöne kayması isteklerimizin o anki düşünceyle sonrası arasında kargaşa yaşamaması,yinede vazgeçemeyişimizin tek sebebi alışkanlığımız değilmi,çoğumuzun yapmış olduğu bir gerçek varki bunun tıbbi adı şizofren duygular vazgeçmekten ziyade yanışımızda kalsın diye türettiğimiz her ne olursa olsun benim olsun dediğimiz şey belkide alışkanlığımız,evet ama nereye kadar yanışımızda olabilirki söylediğim tüm bunlar olumsuz bakmak istemediğimiz yönümüz kaybetmekten korktuğumuz ama illaki kaybedeceğimiz alışkanlıklarımız,

bir başkasını değilde kendimiz için karar almalı ve alışkanlıklarımızın bizi yıpratma konumuna getirmemesini her alışkanlığın farklı bir alışkanlıkla değişeceğini güzel olan her şey bir gün çirkinleşeceğini alışıla gelmiş pek çok şey gibi yok olup gideceğini idrak edelim ki bakış açımız değişsin.

"Bizim alışkanlıklarımız yoktur onlarsız yasadıklarımız vardır"

"Ve hiç bir şey baki değildir baki kalan tek şey sevgidir"

"Bazen sevgisizlik hayata bakış açısında yön verdiğimiz taraftır"

"Ve kör düşünceyle bağımlılık kişiliğimizin en kirli düşüncesidir"

aleyna ırmak

ALLAH HIÇ KİMSEYİ BİR ÖKÜZÜN MERHAMETİNE BIRAKMASIN

Ya varya insan öküz severmi derlerdide inanmazdım,,
Seviyor işte..

Öküz kim demeyin, bu kadında ne diyor diye hiç sormayın, işte tam tellerin zıpladığı o anda dilden düşen kelime ÖKÜZ ..

Kendinden habersiz belkide gayet mutlu olduğun anlarda seni alıp başka iklime götüren,
mutluluktan diyar diyar gezdiren, bulutların üzerinde seyahat ettiren,yağan yağmursuz havaya inat sıırımsıklam
islatan,dondurucu ayazda sıcacık ısıtan,
kısacası aşk ı muhabbeti kalbine bırakan kişi
Nasıl da bu kadar güzelliklerin sonucunda kendinin
olduğuna emin olduğu kadına bir anda öküze dönüşür tabi orası düşünülür,
Öyle ki dünya yıkılsa umurunda değil,oturduğu yerden kalkar başını uzatır ve evet birşeymi oldu der yeniden gider
yerine oturur o derece yani...

Sen ölmüşsün, kalmışsın, yaşamış, yaşamamışsın kimene
O sadece kendini, kendini, ve kendini düşünür..

Aman sorun yaşamasin kendisi, aman bir şey olmasın ona, aman herşey yolunda rayında gitsin,,,

Sen kahrolmuşsun acı duymuşsun onun tek sözüne kul olmuşsun umurundamı,,

Sabah uyanırsın uykudan bir kahvaltı hazırlayan olurmu acaba dersin nerdeeee

hadi onu bırakın insan bir mesaj atmaz mı...? yok

Öğle saatlerinde merhaba denilmez mi..? yok

Beş çayına bir yerde buluşup iki muhabbet edelim...? yok

Akşam yemeği...? yok

Bırakın gece bir iyi geceler mesajı atmayı bile düşünemeyen kişi sizce hangi sıfatla karşında olur acaba ne dersiniz bu
tarz bir kişiliğe söyleyin yada boşverin kısa ve öz sıfatlaması....

Öküz

Artık can burnuna geldiğinde söylenecek sözün olmadığında öfkelenip sinirlendiğinde
defalarca arayıp cevap alamadığında yada beklemekten sabrının tükendiği anda ağzına
gelen tek kelime ÖKÜZ....

Aslında evet çok seviyor, bayılıyor, dünyayı ona değişmiyor olabilirsin, onunla olmak ,onunla gülmek, onunla
ağlamak, onunla geçen zaman istemez mi insan istiyor tabiki seviyorsun

sonuçta ama Öküz

öyle işte...:))

aleyna ırmak

ACIMASIZSIN HAYAT

Acımasız hayatın kurşununa rast geldi cümleler
Kan revan içinde kalsakta her geçen gün ..ölüyoruz....
Kim vurduya giden duygularımız
Çare bırakmayan umutlarımız ve bizi bizden eden yanlarımızla kayboluyoruz....
Dost dediklerimizden darbe üzerine darbe yiyoruz asilliğin kendi düzeni olan başkaldırışı,
Bedenimize işleyen bir gurur endamıyla önce sessiz sonrasında intikam çanlarıyla karşılıyorz...
Seviyoruz ama nedense hiç karşılık beklemiyoruz,
Bilmem ki belki sever
Sevmesede olsun bana varlığı yeter diye sözlerin arkasına sığınıyoruz....
Sonunucunda yenik düşen biz oluyor üzülüyoruz değmeyen birisine...
Yaşam sevincini bırakıp gidenlere armağan etmekteyiz
Yitirdiğimiz duygu coşkusu bizi harcıyor
"Oysa ne güzeldi geçmişteki biz"
Cıvıl cıvıl bir bahar sevicini hep içimizde var edip
Çocuklar kadar şen gönlümüzle seviç çığlıkları
Kahkahalarla geçen zamanı,bir o kadarda mutlu yanlarımız mevcuttu
Art niyetsiz çıkarsız düşüncelere sahip ,bizdik kimlik savaşına kaybımız olmadan önceleri
Yere batası hayat döngüsünde savruluyoruz herbirimiz
Ya çok seviyor aşk acıları içinde sitem dolu sözler yazıyor
Yada dost kazıklarının batan yerlerinden iğneleri çıkartıyoruz
Ya bir yiğite ağlamanın yasını tutuyor
Yada gidip dönmeyenlere isyan ediyoruz
Hep bir umut içinde sürüyor yaşam tabutun içine konulunca bitecek
Ya severse ,
Ya özlerse,
Ya geri dönerse,.
Her gece sabahladığımız düşüncelerimize bir yenisini kattığımız
Gözyaşlarımızın hesabını sormayı becerebiliyormuyuz acaba
Kamçılaman hayallerimizi alabiliyormuyuz geriye
Malesef...
Serzeniş dilimizde düşünce benliğimiz yitik sıkışıyor kalp terk ediyor ruh bedenden
Gözler acizliğin verdiği kin ve nefretle gizli yoksulluğun terbiyesi belki
Dilimizdeki tek kelimeler
Kahrolası hayat acımasız hayat olmayası hayat
ve dizeler dökülüyor dilimizden

Hayat
Acımasızsın
Vurdumduymazsın
İşeyaramazsın
Bu yüzden sevmiyorum seni
Çarpık düzenini
Ağlayan yüreklerinle
Kırılan kalplarinle
Yok olan düşlerinle
Acımasızsın
Kaç bahar geçirdin
Dünlü yarınlara
Kaçınıcı kurşun atışın yalnızlıklara
Ağlayan gözlere kaç umut verdin
Kaç dönüşü olmayan yollara
Işık tuttun
Hayat vurdumduymazsın
Anlamsızsın
Koskoca bir yalansın
Yalanlarınla küçük hesaplarınla
Adı konmamış düzenbazlıklarınla
Kahpeliklerinle
Sıfırsın

Kısacası işeyaramazsın
Kimbilir belkide hayat
Seni yanlış anlarsam güzelsin
Anlamadığım zamansa
Hiçbirşeysin.....
aleyna ırmak

KOZALAK DERSİN BELKİ

Yaralıyım bu günlerde.

Sensizliğin koynunda geçirdiğim anların eşliğindeyim ve yine isyan etmiyor kaderimin boşluğunda kifayetsiz kalıp direniyorum.

Bir yanım kırık,

Yarinsız duygulara yelken açtım.

Uçsuz bucaksız denizin ortasında kalakalmışlıkların pençesinde yörüngesini kaybetmiş gemici gibi oradan oraya rüzgâr şiddetinde savruluyorum.

Gülüşlerim yok artık, gözlerim umutsuz donuk bakışlar içine hapsolmuş buz kitlesi kalbimin verdiği soğuk esintiyle külçe halinde parçalara bölünmüş..

Donuyorum!

Saate bakıyorum zaman yine bana oyun oynar gibi, ne günler, ne de geceler geçiyor.

Aslında geçmeyen zaman değil, benim aynı yerde, aynı düşüncede takılı kalmışlığım.

Şizofren duygulara peydah oldum.

Gözlerimdeki ağırlık kahır acısını çöreklenmiş kan revan içinde, inat ediyor hala uyumamak adına her gece, binlerce yıldızı düşürdüm gün ışığının sessizliğinde.

Olmuyor, yapamıyorum.

Bakışlarımın ifadesi sanki umut arar tarzında, şüpheyile bakıyorum sağa sola, belki diyorum hani bir yerden çıkarsın, kimbilir belki de haber yollarsın, ne bileyim "kozalak" dersin mesela, en anlam yükleyen sözlerden daha güzel gelirdi bana.

İçinde sen varsın ya!

Olmayacağını biliyorum artık, kabulleniyorum,

Ola ki hani gelsen ayrılık senfonisi değil de, sevinç çanları çalsa kulaklarımda.

Öyle ki kulak zarımın patlamasına razıyım o anın mutluluğuna.

Dirhem dirhem çekiliyor canım, sensizlik denilen köhne yalnızlık acılarımla harman olup ciğerimi yakıyor.

Dayanamıyorum yokluğuna,

Acele ile çıkıp gittiğinden beri dönüşünü bekliyor göz çukurlarıma inen yaşlarım, ırmak misali sağnak sağnak.

Halsizim tükendim, artık ne dermanım, ne de dön demeye mecalim kaldı.

Ölü bir kentin sokak bekçiliğini yapıyorum.

Dört duvar arasında ardı arkasına yaktığım sigara.

Ciğerlerime öl diyor, çay bardağını kaldırıyorum şerefine mi desem, şerefsizliğine mi?

Bilemiyorum.

Aleyna ırmak #YalnızlığaNikahKıydım

NİCE YILLARA CANIM KIZIM

SENA' M

Benim güzel kızım!

Daha dün yumak yumak ellerin, kocaman zeytin tanesi bakışların,
Avazın çıkana kadar bağırın sesin, lavanta esintisi mis kokunla girdin hayatıma,
Nasıl da tatlı birşeydin.

Yüreğim.

Küçücük, minicik senamdın benim!

Kıyamıyordum dokunmaya canın yanar diye,

Doyamıyordum bakmaya nazar değer diye,

Her ne kadar huysuz olsanda kızamıyor, öfkelenmiyordum yaptıklarına,

Şimdi?

Daha dün gibiydi herşey, ve zaman içine alıyor hayatı

Canım kızım!

Sen ne zaman büyüdün.

Ne zaman kocaman genç kız oldun.

Canım kızım!

Sakın izin verme kimsenin seni üzmesine,

Sakın damlacıklar inmesin yanağına, gözyaşın karartmasın hayatını

İçinde karamsarlıktan yana ne varsa uçup gitsin

Rüzgarın serin esmesi üşütsede yaşam şartlarını

Asla pes etme hep gülümse bebeğim

Keder denilen koyu çizgi alınına yazılmasın

Sen mutlu ol ki seni çok sevenler hiç üzülmesin

Nice mutlu yıllara kızım

Ömürlük olsun yarınların

Kutlu olsun doğum günün

En kötü günün bu gün kadar heyecanla geçsin

Bir ömür sevdiklerinle güzel olan ne varsa seni seçsin

Zaman senin istediğin şekilde gelişsin

İyiki varsın canım kızım iyiki varlığımın iyiki benim can yoldaşım, dert ortağım

İyi ki hayatımın anlamısın

"MUTLU YILLAR CANIM KIZIMMM "

GÖZYAŞLARINI GÜLDÜRMÜŞ KADINIM BEN HİÇ KİMSE HAYAT DERSİ VERMEYE KALKMASIN

Aldırış etmiyordu hiç kimseye artık.

Kalbi kırık, masum düşleri yorgun, umutsuzluk peydah olmuş, soğuk gecenin ayazında üşüyordu.

Bitap olmuş, sanki ilk defa yaşarcasına yıkılmıştı.

Güçlü görünmesi gerekiyor, pembe gülücük dağıtmak zorunda olduğunu biliyor ama omuzlarındaki yükün haşmeti onu yere çakıyor, toprak altına alıp kendine çekercesine derinlere en dibe vuruyordu.

Yerlerde sanki sürünüyordu.

Oysa neydi onu bu hale koyan?

Neydi onu bu kadar yıkan?

Neler oluyor bana diye soruyordu kendine.

Aslında her ne gelirse gelsin başına, dik durmalı, hayatı kucaklamalı hiç kimseyi umursamaz tavrını takınmalıydı.

Öyle yetişmişti

Acılarını kalbine gömmesini gerekiyordu. Hayata karşı dimdik durmalı, asla yıkılmamalı, başı dik, asi, egoları tavan yapmış olmalıydı.

Öyle ki, bazen şımarıkça tavır sergileyebiliyordu.

Çocuk ruhunu hiç kaybetmemişti.

İçinde her zaman bir sevinç saklardı.

En küçük sözden kelimedenden ya da seyrettiği dizilerden bile kendine mutluluk yakalayabilir, içine sevgi doldurur, onunla o günün sonuna kadar sanki kendisiymiş gibi mutlu olurdu.

Farklı biriydi ender rastlanan bir kişiliğe sahipti.

Çok kin tutmaz, kızdığı zaman onu saatlerce sürdürmez, iki dakika sonra unutturdu olanları. Sanki hiç yaşanmamış gibi hatırlamazdı.

Gelip geçici bir akıllı, balık hafızaya sahip olduğunu biliyordu ama o bu halden çok mutluydu.

Belki de içindeki çocuğu bu şekilde kazanıyordu.

Onca yaşadıklarına rağmen tebessüm maskesini takınmayı hiç ihmal etmemişti

Peki şimdi ne oldu da böyleydi?

Neden eskisi gibi olamıyor, olup biten hiç bir şeyi unutamıyor, aklında milyon tane şeyler dolaşıyordu.

Hafızayı silmek istiyor, rest çekip devam etmek istiyor, fakat yapamıyor, olmuyordu.

Evet bu defa olmadı da.

Bitkindi artık, bedeni gücü sanki kalmamış tükenmişti.

Kaybediyordu geçmişteki kendisini. Acizdi şimdi. Dilenci ruhu umut dileniyordu.

Kalbinin kırılan parçalarını yerine koymak ve hiç kırılmamış gibi olmasını istiyordu.

Acıdı bir an kendine

“Yazıksın,” dedi

Yazıksın işte.

Ne var hayatta ki, tutunmak için çabalıyorsun?

Kim için?

Kimler için?

Onlar değil mi seni bu umutsuzluk çukurunda yapayalnız bırakan?

Onlar değil mi seni acımasızca yargılayan?

Solunum cihazına bağlanmış yaşamaya çalışırken, cihazın fişini çeken?

Umut diye tuttuğun elindeki rengarenk balonlarını çalan?

Şimdi ne anlamı var, yaşam kavgasında mutlu olmuşsun olmamışsın, gülmüş ağlamışsın.

Ne manası var?

Yok tabi ki....

Yine de silkelendi tüm olumsuzluklara rağmen, gülümsemeyi tercih etti.

Bir yerlerde bir şekilde yakalamalıydı hayatı.

Sorumluydu kendisine ve çevresine.

Gücünü topladı.

Eline kara bir kalem, bir kaç sayfadan oluşan defteri aldı.

Ve

Yazdı

Öyle işte ___//#Aleyna ırmak #YalnızlığaNikahKıydım

HAYAT VURUR EN ÇOK-DA BAYRAMLARDA

Hayat çok kötü zamanda kötü yerden vurur bazılarını,,
en çok da bayramlarda....

Bir akide şekerinin değerini bilmeyecek kadar yoksunuz şimdilerde

çikolatanın her çeşidini yerken ,tarçın kokulu ,gül suyu şerbeti ağızımızın tadını bozuyor olmasına hayır demeyiz bol aside maruz kalmış içtiklerimizi.

Ahdei vefadan yoksun kalplerimize sıkıcı gelir selamlaşma, sohbet, hatrı niyaz,a değişiriz
doyumsuz isteklerimizin ertesi tatil günleri havalı,elit görünmek çok önemli..

Nerde, nasıl, ne yapsak, ne alsak, ne giysek, diye düşüncelere gark olmuş olmamız,
çelişkiler içinde bitmeyen istek arzularımızla gözümüzü açlık perdesi kaplamış
bir nevi uzaklaşmışızdır maneviyattan..

Karamsarlık içinde dolaşırken hiç düşündükümü acaba bir yudum sevgiye muhtaç kişileri,,
İşte....

Bazen kimsesizliğin ne demek olduğunu bu noktada hiç kimse bilemez
çekilen yokluk acılarının üzerini yarabandı misali sarmayı düşünürsünüz
Acıdır Acıtır..

Kanatır delik deşik olmuş kalbinizin her bir yerinden sızım sızım akar,
Öyleki..!

Her yara başka bir yaraya peydah olurken unutmayı isteriz geçmişteki izlerimizi
yaşadığımız buz gibi soğuk içimizi donduran nefesinde ölüm kokan günleri
gelin görünki ne unutulur izler nede ısınır düşler..

Her dakika size anımsatan hayallerin varlığı, geride bıraktığı güzel anıları,
boşluğu doldurulamayacak günleri,,, vesaire vesaire....

Aslında

"Öyle ağırdır ki hayat kaldıramazsınız"

Omuzlarındaki yükün ağırlığını taşıyamaz hale gelir yinede ağır demez yolunuzun yörüngesini değiştirmez dik duruşunuzla yılmadan gider, mücadelenize devam edersiniz..

Pembe gülücükler dağıtmışsınızdır insanlara, sırf onların mutlu olması adına

kendinizden çok başkaları için yaşamayı görev bilmişsinizdir, unutursunuz çok zaman sonra sizin olan düşlerinizi...
Mutluluk oyunu oynamışız hiç sayılacak dertlerini bıkmadan dinlemiştizdir.

Öyleki çoğunun sorununa gülüp geçmişsinizdir,

yaşadığı eften püften sorunlara" dert diyor allahım" derdin sahibi kendisi olduğunu düşünüyor, oysa bilse kendinden çok daha derdi olanları

Gündüzü sorunlarla geçiriyor hayatı kendine zehrederken ,gecesinde gözleri uykuya yenik düşüp uyuyakalmanın verdiği huzuru yaşıyor,"dert mi neyden bahsediyor"dersiniz.

Bilmiyor her gece gözyaşlarıyla uyuyanları sabaha kan çanağına dönmüş gözleriyle gülücük satanları...

Herşeye rağmen yinede şükür sunar hayata yorgun bedenine aldırış etmeden binlerce dua eder hamdolsun diye

niyaz eder huşu ile yaradanına.....

Uzaktanda olsa ailesinin sesini duyduğunda mutlu olur özlem duyar memleketinin sokaklarına, keşke yanlarında olsaydım dediği kardeş kokularına ..

Yolları ışıksızdır...

Her köşe başında bentlerle kurulmuş set vardır gidemez gönü gitmek istesede gücü yetmez...

"Ne kadar duygu fakiriyiz" ve "ne kadar boş vermiş yaşıyoruz hayatı"

göz önünde bulundurursak pek çok şeyleri maneviyattan uzak yaşamımızın bitmeyen isteklerimizin, görmemezlikten geldiğimiz hırslarımızın arkasına baktığımızda çok fakiriz. Sevgisiz yaşantımızın uzantısını kesmiyoruz ve biliyoruz ki kazandığımızı düşündüğümüz hayatı kaybediyoruz.....maneviyatsızlıkla

"Biliyorsunuz onların yaşadığı bayramdır aslında düşünmek için kendimizi hiç yormadığımız" yormaya çalışsak bile zaman ayıramadığımız

Çocuk ruhuna sahip bayramlarıdır ahdei vefada,

mutluluğun, huzurun sevinçle yaşadığı

ve başucunda hala ayakkabılarıyla uyandığı gecenin sabahında...

Hasretin demi yalnızlığında saklıdır

Gözlerindeki yaş kalbinde sızıyla

Ölüm ayrılıkların en acımasızdır

Vurur her bayram sabahında

ANNEYDİ O HİÇ SEVİLMESEDE

Çok zordu babasız 4 çocuk büyütmek dedi gözyaşlarıyla hayatını anlatan yaşlı nenem hep side mevki makam sahibi zenginler şimdi

Her birine ayrı ayrı emek verdim

Çalıştırmadım

Okuyup meslek sahibi olacaklar diye

Düşündüm, üzülünler, kırılınlar istemedim

Çok şükür şimdi rahatları yerinde.

Derince sustu

Gözyaşlarını tülbentine sildi

Tek kelime kötü söz söylemedi yetimlerine

Anneydi o

ANNE

Onunla hic bir evladı ilgilenmesede _____//aleyna ırmak

DEVRELERİ YAKTIM BU GÜNLERDE

Bu aralar devreleri yaktım, bildiğin psikolojik debresif haller takılıyorum. Sebebini sakın sormayın, alacağınız tek cevap canım istedi olurdu.

Zaten istesen de anlatacak durumda değilim.

Pijamalarımı çıkartmıyor, saçımı taramıyor, yüzüme bile bakmıyorum.

Salak salak şarkılarda kulağım, olur olmadık her türden ne olursa dinler vaziyetteyim.

Bir an oluyor kendimi salonun ortasında oynuyor buluyor, sonra bakıyorum ki canım çıkmış nefes nefese ter içinde kalır halde kendime geliyorum.

Sonra hüzünlü bir müzik çalıyor alabildiğine, ciğerim çıkana kadar ağlıyorum köşede sessizce.

Elimden gelse, komşuların duymayacağını bilsem bağıra bağıra ağlayacağım. O derece doldu gözyaşlarım gözlerimde.

Sonra mutfağa atıyorum kendimi, ne bulursam tencere tencere yemek yapıyorum. Ardından pasta börek, aklıma ne gelirse işte.

Özenle masayı hazırlıyor oturuyor ama ağzıma tek lokmayı atamıyorum. Canım hiç bir şey istemiyor. Sanki boğazıma düğüm atılmış gibi tıkanıyorum.

Geçiyorum balkona, alıyorum elime sigara oh be ne keyif deyip yakıyorum ardı ardına. Yiyorum sanki öylesine haz veriyor bana. Çektiğimin zehir olduğunu bile bile galiba ölmek istiyorum

Depresif hallerim var dedim ya..

Çıldırasiya ağlamak, avazım çıkana kadar bağırarak, kahkahadan boğulmak istiyorum. Acemiğim galiba acıdan yana.

Canım çok acıyor ve bu acının üstesinden nasıl gelebilirim bilmiyorum.

Ya deliriyorum ya da aklımla kalbimi delik deşik eden ruha teslimiyette kendimi hapsediyorum.

Ne yaparsam yapayım güçlü olmayı başaramıyorum.

Evet iyi değilim, hem de hiç değil.

Boşlukta gezinir gibiyim.

Hiç bir şey avutmuyor beni, hiç bir şey doldurmuyor yerini.

Aslında konu sen misin, onu bile idrak edemiyorum.

Öylesine kaptırdım ki,

Ben beni bile düşünemiyorum.

Aleyna ırmak